

Anna Katarína Emmerichová

TAJOMSTVÁ

POSLEDNÝCH ČASOV

Videnia neba, pekla,
očistca, anjelov, satana
a poslednej bitky Cirkvi

TAJOMSTVÁ

POSLEDNÝCH ČASOV

Anna Katarína Emmerichová

TAJOMSTVÁ

POSLEDNÝCH ČASOV

Videnia neba, pekla, očistca, anjelov,
satana a poslednej bitky Cirkvi

Z nemeckého originálu:
Geheimnisse des Neuen Bundes

Vydal: © Zachej.sk, 2016

Preklad: © PaedDr. Marta Lacková

Grafika: © Tomáš Kyška

Nihil obstat: Mons. ThDr. Alojz Frankovský, PhD.

Imprimatur:

Mons. Štefan Sečka, spišský diecézny biskup,
Prot. č. 23/2015, 27. 11. 2015

ISBN: 978-80-8211-017-6

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať v akejkoľvek podobe alebo akýmkoľvek spôsobom (elektronicky, mechanicky, fotokópiami alebo iným spôsobom) bez súhlasu vlastníka autorských práv.

Predslov

Keďže v tejto knižke sa budeme stretávať so súkromnými zjaveniami, je vhodné, aby sme sa oboznámili so stanoviskom Cirkvi k takýmto zjaveniam. Katechizmus Katolíckej cirkvi (Spolok sv. Vojtecha, Trnava, 1999) v **66.** bode hovorí toto: „Kresťanský poriadok spásy (*oeconomia christiana*) ako nová a definitívna zmluva nikdy nepominie a pred slávnym zjavením nášho Pána Ježiša Krista už nemožno očakávať nijaké nové verejné zjavenie. No hoci je zjavenie zavŕšené, jeho obsah nie je plne rozvitý. Je úlohou kresťanskej viery v priebehu storočí postupne pochopiť jeho úplný význam.“

A v **67.** bode pokračuje: „V priebehu storočí sa vyskytli takzvané **súkromné** zjavenia. Niektoré z nich uznala aj cirkevná autorita. Nepatria však do pokladu viery. Ich úlohou nie je ‚zlepšovať‘ či ‚doplňať‘ Kristovo definitívne zjavenie, ale pomáhať, aby sa plnšie žilo v istom dejinnom období. Zmysel veriacich (*sensus fidelium*) vie pod vedením Učiteľského úradu Cirkvi rozlíšiť a prijať, čo je v týchto zjaveniach autentickou výzvou Krista alebo jeho svätých pre Cirkev.“

Kresťanská viera nemôže prijať ‚zjavenia‘, ktoré si nárokujú prevýšiť alebo opraviť zjavenie, ktorého zavŕšením je Kristus. To je prípad niektorých

nekresťanských náboženstiev a niektorých nových siekt, ktoré sa zakladajú na takých ‚zjaveniach‘.

Čítanie súkromných zjavení predpokladá poznanie právd objektívneho Božieho zjavenia. Ony len upozorňujú na pravdy objektívneho zjavenia, prípadne pomocou obrazov ich vysvetľujú a svojím spôsobom vyzývajú k ich uskutočneniu. Čitateľ si má pri každom obraze položiť otázku, o akú pravdu ide, aký je jej obsah a potom vysvetlenie tohto obsahu pomocou toho obrazu, ktorý autor nadobudol v súkromnom zjavení.

Môže nám pomôcť aj takéto konkrétne vysvetlenie. V niektorých zjaveniach sa Panna Mária ukázala ako taká, ktorá plače. Nie je pravdou, že Panna Mária plače. Je v nebi. Požíva najvyšší stupeň nebeskej blaženosti z celého ľudského pokolenia a anjelského sveta, a teda aj najväčšiu radosť, ktorá z toho vyplýva. Plač nás má upozorniť, že s nami ľuďmi je niečo v neporiadku, že treba zmeniť život k dobrému. Ale k akému životu, podľa akej normy, to sa dozvedáme z objektívneho zjavenia, prípadne súkromné zjavenie to iba opakuje.

Kto nepozná základné pravdy objektívneho zjavenia, ten nech ani súkromné zjavenia nečíta, lebo nebude vedieť, o čo ide, čo ony vysvetľujú a na čo upozorňujú.

Samotná Katarína Emmerichová hovorí, že sa

veľmi hrozila nad niektorými videniami, ale uspokojila sa, keď sa dozvedela, že sú to len obrazy.

A či sa nestretávame vo Svätom písme s rôznymi obrazmi a videniami, ktoré nepredstavujú skutočnosť, ale hovoria o skutočnosti a upozorňujú na ňu? Odtni ruku, nohu, vylúp oko... (porov. *Mt* 18,8 – 9). Vytrženie Petra, v ktorom videl všetky druhy štvornožcov, zemeplazov a nebeské vtáctvo, aby ich jedol podľa hlasu, ktorý počul (porov. *Sk* 10, 1 – 43). V tomto videní Peter spoznal, že Boh nikomu nenadrža (porov. *Sk* 10, 34); že aj pohania sú vykúpení a môžu byť prijatí do Cirkvi.

Kiežby aj táto kniha mnohým pomohla hlbšie poznať objektívne zjavenie o posledných veciach a správne nasmerovať svoj pozemský život. Aby sa nezamlčovala existencia pekla, ale aby to nebola ani zúfalá výstraha, skôr sladká výzva k pokániu, ku ktorému nás vyzýva aj Rok milosrdenstva, ustanovený Svätým Otcom Františkom od 8. 12. 2015 do 20. 11. 2016.

Mons. ThDr. Alojz Frankovský, PhD.

Úvod

Počas celého svojho milostami obdarovaného života mala stigmatizovaná rehoľníčka Anna Katarína vízie o živote a utrpení Ježiša Krista a jeho svätej Matky Márie. Tieto vízie boli iba útržkovito reprodukované, až kým básnik Clemens Brentano 24. septembra 1818 neprišiel do Dülmenu. Vyhľadal Annu Katarínu a začal s prestávkami postupne počas piatich rokov zapisovať všetko o augustiniánke pripútanej na lôžko. Anna Katarína už jeho príchod videla vo svojich víziách, a preto ho privítala pri vstupe do biednej miestnosti ako priateľa a pútnika.

Brentano sa venoval so všetkou silou svojej vášnivej duše zážitku z Dülmenu. Emmerichovú a všetkých jej známych požiadal o spoluprácu a účasť pri zaznamenávaní svojej práce, takže čoskoro sa dostavili aj vážne rozpory s Annou Katarínou a jej okolím.

Básnik si svedomito deň čo deň zaznamenával všetky vízie, ktoré rehoľníčka rozprávala. Bol nešťastný, že tieto záznamy reprodukovujú len fragmenty z histórie života Ježiša. Tak vzniká dielo *Horké utrpenie nášho Pána Ježiša Krista*, ktoré Brentano dokončil a publikoval až po Emmerichovej smrti v roku 1833. Náročnejšou

prácou je prepis o *Živote Panny Márie*, ktorý vyšiel v roku 1852 po smrti Brentana.

Páter Karl Erhard Schmöger z Kongregácie Najsvätejšieho Vykupiteľa sa púšťa do obrovského diela, keď z 12 zväzkov s názvom *Denníky*, ktoré pozostávali z tisícov strán, vydáva najprv v roku 1858/60 trojzväzkovú knihu *Chudobný život nášho Pána Ježiša Krista*. Potom nasledoval trojzväzkový životopis Anny Kataríny Emmerichovej, z ktorého práve táto kniha prináša výber.

8. septembra 1821 na svoje 47. narodeniny mala Anna Katarína víziu svojho narodenia a krstu a podáva to takto: *„Cítala som sa ako novonarodené dieťa na rukách žien, ktoré ma niesli do Coesfeldu na krst. Hanbila som sa pocitu, že som taká malá a bezmocná, a predsa taká stará, lebo všetko, čo som vtedy ako novorodené dieťa cítila a pociťovala, som videla a znovu som si uvedomovala a to sa miešalo s mojím terajším zmysľaním. Bola som veľmi hlúpa a v rozpakoch. Tri staré ženy a pôrodná asistentka, ktoré išli so mnou do krstu, mi boli odporné... Videla som všetko okolo seba: starú stodolu, v ktorej sme bývali, všetko tak, ako som to už v neskoršom živote viac nevidela, pretože sa to časom zmenilo.“*

„Cítala som pri plnom vedomí, ako znášam celú cestu z našej chalupy vo Flamske až do far-

ského Kostola Jakoba v Coesfelde. Cítala a videla som všetko okolo seba. Pozerala som sa na celý priebeh svojho posvätného krstu a otvorili sa mi oči i srdce nádherným spôsobom. Keď som bola pokrstená, videla som svojho anjela strážneho a svoje patrónky sv. Annu a Katarínu, ktoré boli prítomné pri tomto posvätnom úkone. Videla som Božiu Matku s malým Ježiškom, s ktorým som sa, skrze prijatie prsteňa, zasnúbila.“

„Keď ma niesli cez cintorín z kostola znovu domov, mala som živé videnie o prítomnosti duší, ktoré tam až do vzkriesenia prebývajú v odpočívajúcich telách, medzi ktorými som videla niektoré telá naplnené jasom a nádherne prežiarené úctou.“¹

Anna Katarína žila v dvoch svetoch. Pre ňu bol pohľad do nadpozemského sveta taký jednoduchý, že raz poznamenala, že si nevie vysvetliť, ako iní nemôžu vidieť to isté, čo ona. Už ako dieťa videla stvorenie sveta, Adama a Evu a vyhnanie z raja.²

Pozemská Cirkev ako Kristovo telo na zemi stála proti kráľovstvu zla a temným silám podsvetia. Cirkev je členená na kruhy, ktoré Anna Katarína vidí ako poschodia nejakej veže živo pred sebou. Na najvyššom stupni stojí pred trónom

¹ Schmöger, K. E.: Život blahoslavenej Anny Kataríny Emmerichovej. Freiburg, 3. vyd., s. 3 ff.

² Emmerich, A. K.: *Tajomstvá Starého zákona*. Aschaffenburg, 1969.

Najsvätejšej Trojice Mária, medzitým kráľovstvo anjelské a dole pod ním Cirkev. Anjeli, delení na dobrých (strážni anjeli) a zlých duchov, zápasia o duše pozemských detí. Štyria strážni anjeli vyššieho rádu rozdeľujú Božie milosti a volajú sa Rafael, Etophiel, Salathiel a Emmanuel. Oproti nim stoja anjeli temna Lucifer a Belzebub. V jednej vízii zreteľne vidí kráľovstvo oslávenej Cirkvi ako „nekonečnú kupolu plnú trónov, záhrad, palácov, oblúkov, kvetinových vencov“. Hore v strede je nekonečná žiara, sídlo Boha. Svätí sú zhromaždení podľa duchovných väzieb. Všetci rehoľníci stoja usporiadaní podľa svojich reholí.

Obrazy zo života a slávy svätého Ignáca, svätého Františka Xaverského a svätého Alojza „nám približujú silu príhovoru svätých a ukazujú, aké je dôležité utiekať sa k nim nábožne o pomoc vo všetkých telesných a duchovných potrebách“.

Anna Katarína preukazovala neustále hlboký súcit s dušami v očistci. Pre ne a za ich oslobodenie z očistca obetovala dennodenne svoje bolesti, svoju chorobu a svoje utrpenie. Vždy volala o pomoc pre tieto duše, ktorých utrpenie je nesmierne veľké a ktoré si nedokázali samy pomôcť. Keď sa niekto za ne modlí alebo obetuje svätú omšu, alebo daruje almužnu chudobným, tak im je to okamžite na úžitok. V novembri 1819 rozpráva: „*Prišla som so svojím sprievodcom*

na jedno temné miesto. Chodila som po tomto mieste dookola a všetkých som utešovala. Duše som videla čiastočne alebo napoly, sčasti až po krk, spravidla ale ponorené viac či menej do temnoty. Boli vedľa seba, ale každá v oddelenom väzení. Niektoré trpeli smädом, iné chladом, ďalšie horúčavou, nemohli si pomôcť a nachádzali sa v nekonečnom súžení a túžbe. Videla som mnohé, ktoré boli spasené; ich radosť bola nevýslovná.“

„A znova som videla Chrám svätého Petra s jeho vysokou kupolou. Michal stál na nej, žiariviac v krvavočervenom rúchu s veľkou vojnovou vlajkou v ruke. Na zemi bol veľký boj. Cirkev bola celkom krvavočervená, taká ako anjel, a bolo mi povedané: Bude očistená (praná) v krvi.“

V týchto víziách videla postavu Svätého Otca, ktorý bol v tom čase núdze plný smútku, starostí a modlitieb a úplne vyčerpaný. Tu sa zrejme zobrazuje postava nešťastného pápeža Pia VII., ktorého olúpil Napoleon o štát a ktorého viedol ako väzňa do Paríža, aby sa ním nechal korunovať za cisára.

Podrobne sa predstavuje opis obety svätej omše v predkresťanskej a kresťanskej dobe. Avšak detailne hovorí aj o modlitbe a o milostiach, ktoré sa dosiahli skrze prosby. *„Môj sprievodca ma znova napomínal, aby som sa modlila za svojich známych, za obrátenie hriešnikov, predo-*

všetkým ale za vieru a silu pre kňazov; pretože ich čaká veľmi ťažké obdobie. Zmätok sa bude neustále zväčšovať.“

Takto vidí vo svojich víziách o pekle hrôzy priepasti (zatratenia), ktoré, podobne ako v Danteho vízii, vedú do hĺbky v akýchsi kruhoch, kde sa nachádza príšerný a temný svet zlých duchov. *„V strede bola priepasť noci. Lucifer bol spútaný a hodený do nej a všetko okolo neho temne vrelo. Všetko toto sa udialo podľa určitých pravidiel.“*

Príšerné je ale nasledujúce zjavenie, ktoré predpovedá zverstvá Stalina a Hitlera, a to 120 rokov pred tým, ako k nim došlo:

„Počula som, že Lucifer, keď sa nemýlim, bude prepustený na slobodu 50 alebo 60 rokov pred rokom 2000.“

Celý život vizionárky je trvalým odčinením hriechov v utrpeniach pre Krista v Najsvätejšej sviatosti. Vzala na seba také ťažké bolesti a bremená ostatných, že bola na dlhé roky pripútaná na lôžko.

„Celú noc som obchádzala okolo mnohých biednych a utrápených ľudí, ktorých som poznala aj nepoznala, a prosila som Boha, aby ma zaťažil bremenom všetkých, ktorí nemôžu prijať Najsvätejšiu sviatosť s ľahkým a radostným srdcom. A tak

som videla ich utrpenia a dostalo sa mi ich a niesla som ich na svojom pravom ramene. Bolo to také ťažké bremeno, že moja pravá strana bola úplne pritlačená k zemi.“

Na sviatok Božieho Tela v roku 1819 vidí obraz ustanovenia Najsvätejšej sviatosti a históriu jej uctievania v minulosti a v súčasnosti. Potom vidí v jednej sérii obrazov zmenenú podobu Sviatosti, jej rozdávanie a uctievanie.

Jej bolesti a utrpenia sa stupňovali, až boli neznesiteľné. Blížil sa koniec jej pozemského života aj jej života pre Boha. 9. februára 1824 odovzdala svoju čistú dušu do rúk Stvoriteľa, pre ktorého toľko trpela.

Clemensovi Brentanovi bolo dožičené byť v blízkosti tejto rehoľníčky v posledných dňoch jej života. Po jej smrti prepadol celkom svojej bolesti a zúfalstvu. Plný smútku napísal biskupovi Johannovi Michaelovi Sailerovi a Melchiorovi Diepenbrockovi: *„Teraz je hrozivé a utešujúce nebo bezfarebne pokryté, iba osamelý spoločný kríž svieti pred ním ako všade, hrádza je otvorená a prívál ide do neznáma, neistými cestami a hľadá si koryto, aby sa nestratil v piesku. Bože, zmiluj sa nado mnou a nad všetkými trpiacimi.“*

Bernard Pattloch
Aschaffenburg, júl 1969

ANJELI

1. Sviatok strážnych anjelov

Nasledujúce videnie, ktoré prináša prekvapujúci pohľad do povahy a činnosti tak dobrých, ako aj zlých anjelov, mala Anna Katarína na sviatok svätých anjelov strážnych v roku 1820.

Rozprávala:

„Videla som pozemský kostol a veľa mne známych ľudí v ňom. Nad ním som videla aj veľa ďalších kostolov, do ktorých vnútra bolo možné nazrieť ako do poschodí nejakej veže. Všetky tieto kostoly boli preplnené zbormi anjelov každého druhu. Na najvyššej úrovni som videla svätú Pannu pred trónom Najsvätejšej Trojice, obklopenú najvyšším rádom. Nižšie som videla kostol; smerom nahor nasledovalo akoby jedno nebo za druhým naplnené mnohými anjelmi. Hore bol neopísateľný poriadok a činnosť; dole v kostole bolo všetko nesmierne ospalé a nedbanlivé. Mohla som to cítiť preto, že bol sviatok anjelov a anjeli každé slovo, ktoré kňaz prednášal pri svätej omši ťažkopádne a roztržito, neopísateľne rýchlo prednášali Bohu a na Božiu slávu všetky tie nedostatky dávali do poriadku. V kostole som videla nádhernú činnosť strážnych anjelov pri ľuďoch. Videla som, ako iných duchov od nich odháňali, a to tým, že ich privádzali na lepšie myšlienky, predstavovali im dojemné obrazy.

Strážni anjeli bažili po Božom príkaze a modlitby ich chránencov ich robili ešte horlivejšími...“

Neskôr hovorila: „Zlí duchovia nie sú priehľadní a jemní ako anjeli. Aj keď sa lesknú, je to len zakalený vonkajší lesk podobný odrazu. Sú buď leniví, unavení, zasnení, náladoví, alebo násilní, zlostní, divokí, tvrdí, meraví, ľahko sa mihajúci. Je to, ako keby to boli vášne. Sú farební a všimla som si, že majú rovnakú farbu, akú som videla v ľudských utrpeniach, vo vnútorných bojoch a tiež v sláve mučeníkov, z ktorých však už vyžarovali premenené a žiarivo ich obklopovali. Je to, ako keby boli vášne z nich vyhnané skrze utrpenie a stali sa im farbou víťazstva. Títo duchovia majú ostro bodajúce, divoké, prenikavé tváre. Voči ľudskej duši sú mimoriadne dobiedzaví, tak ako hmyz voči istej vôni alebo kvetine. Prebúdzajú v človeku všetky druhy túžob a myšlienok. Celá ich postava je pokrytá akoby jemnými ostňami, vyžarovaním a lákadlami. Oni sami nevytvárajú žiadne hriechy, žiaden skutok, oddeľujú ale ľudí od Božieho vplyvu, otvárajú ich svetu, omamujú ich sebou samými, pripútavajú, tlačia k zemi rôznymi spôsobmi, a keď sa im človek poddá, ide do temna a tu sa približuje diabol a vtlača mu akoby pečať; udeje sa skutok, hriech, akoby zrodenie sa – a došlo k oddeleniu sa od Božieho (sveta). Videla som, ako obzvlášť umŕtvovanie a pôst oslabujú vplyv týchto duchov a blízkosť i činnosť strážnych anjelov zase posilňujú

a ako obzvlášť sväté prijímanie im odoláva. Videla som, že isté náklonnosti a nechť človeka, chůtky a neuvedomelý odpor súvisia s týmto vplyvom a že najmä odpor voči istým živočíchom, osobitne voči škodlivému hmyzu a parazitom, ukrýva tajomný význam; hmyz, ktorý je nám zvlášť odporný, je obrazom hriechov a vášní, ku ktorým sa v súvislosti s týmito duchmi najviac prikláňame. Taktiež som si uvedomila, že by sme mali pri odpore voči škodlivému hmyzu pripomenúť svoje hriechy a zlé vlastnosti, ktorých podobu mávajú. Videla som takých duchov, ako niektorým ľuďom v kostole predkladajú všetky druhy šperkov a ozdobných vecí a podľa všetkých možných túžob ich k nim prikláňajú; potom som ale videla prechádzať medzi nimi často anjela strážneho, ktorý ľudí povzbudzoval. Nemôžem vyjadriť nekonečnú rôznosť takýchto obrazov. Videla som, že vysokopostavení na zemi majú okolo seba mocných duchov tohto druhu, ale videla som aj anjelov, ako s veľkou mocou proti nim bojujú. Tiež som mohla nahliadnuť na Švajčiarsko a videla som diabla, ako tam v mnohých vláдах intriguje proti Cirkvi. Videla som takisto anjelov, ktorí podporujú život na zemi a rozsievajú niečo po ovocí a stromoch. Aj anjelov, ako bdejú nad mestami a krajinami, chránia ich, ale aj opúšťajú, som videla. Ani vám nedokážem povedať, aké nespočetné množstvo duchov som videla. Vzduch (priestor nad zemou) by sa zatemnil, ak by mali telá. Tam, kde títo duchovia majú veľký

vplyv na ľudí, vidím vždy tiež hmlu a noc. Vidím často, že človek dostane ďalšieho anjela strážneho, ak potrebuje iný spôsob ochrany. Viackrát som mala iného sprievodcu.“

Kým Anna Katarína toto rozprávala, bola zrazu akoby vo vytržení; po chvíli s povzdychom povedala: *„Je to tak ďaleko, tak ďaleko, odkiaľ títo prichádzajú, títo zúrivi, tvrdošijní, krutí duchovia, ktorí tam zostupovali!“*

Keď znovu nadobudla vedomie, povedala: *„Bola som nekonečne vysoko vo vzduchu a videla som veľa zúrivých, tvrdošijných, neoblomných duchov vstupujúcich do okolia, kde sa blížil nepokoj a vojna. Títo duchovia prichádzajú k vyššie postaveným a znemožňujú takmer úplne priblíženie sa duší k nim. Videla som tiež svätú Pannu, ku ktorej sa za krajinu úpenlivo modlil celý zástup anjelov, ktorí zostupovali dole na zem; a proti tvrdým, neoblomným duchom vystúpil veľký ohnivý anjel s plamenným mečom.“*

O niekoľko hodín rozprávala v extáze: *„Ach, kto by to mohol len vidieť! Veľký ohnivý anjel sa zniesol z Božieho trónu na mesto Palermo, kde vládol zmätok, a predniesol slová trestu a videla som dolu v meste zomierať ľudí.“*

„Ludia podľa miery svojho vnútorného rastu dostanú strážneho anjela vyššieho rádu. Aj králi

a kniežatá majú strážnych anjelov vyššieho rádu. Štyria okrídlení anjeli Elohim, ktorí rozdeľujú Božie milosti, sa volajú Raphael, Etophiel, Salathiel, Emmanuel. Je to oveľa väčší rád ako u zlých duchov a diabla, ako aj na zemi. Ak anjel ustúpi, na jeho miesto hneď nastúpi diabol so svojím pôsobením. V jednom tele sú úplne zarmútení a smutní, v inom sú horúci a násilní, v ďalších ľahkí alebo dôslední a opatrní. Pôsobia na všetko, čo žije na zemi, dokonca i na ľudí v hodine narodenia.“

Všetky tieto veci hovorila ako nevinné dieťa, ktoré opisuje svoju záhradku. „Keď som v noci kľáčala,“ hovorila, „ako malý úbožiak v snehu na poli a tešila sa zo všetkých nádherných hviezd okolo, modlila som sa k Bohu: Ty si teraz predsa môj skutočný Otec a máš také pekné veci v dome, teda mi ich musíš aj ukázať! A on mi ukázal všetko. Vzal ma za ruku a viedol ma všade a bolo to celkom prirodzené, lebo som si všetko srdečne rada pozrela a nepozerala som na nič iné.“

Dňa 2. septembra 1822 rozprávala: „Prišla som cez strmé výšiny do vznášajúcej sa záhrady. Tam som videla medzi polnocou a ránom ako slnko na horizonte vystupovať postavu muža s dlhou bledou tvárou. Jeho hlava bola pokrytá špicatou čiapkou a žiarila. Bol zavinutý do stúh a na hrudi mal nápis, ktorý si nepamätám. Nosil meč zavinutý do farebných stúh a vznášal sa pomalým holubím